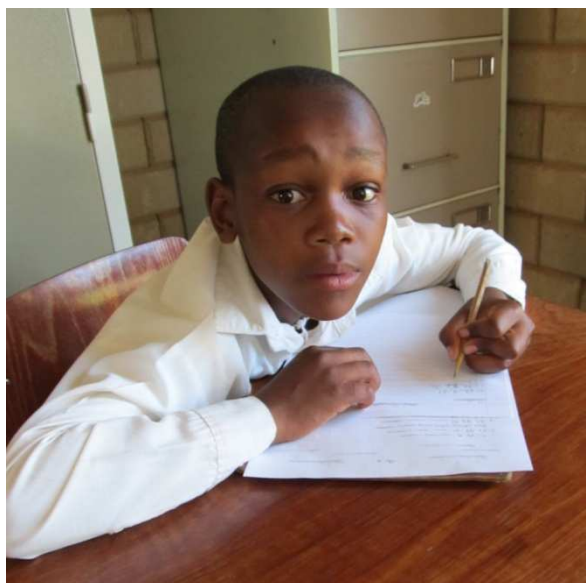

Milí přátelé,

tak jsme s Magdou před dvěma dny oslavily vstup do šestého měsíce naší dobrovolné služby! Musím říct, že už mi ani nepříjde, že lidé okolo mě jsou jiní - co se barvy týče - nějak ten rozdíl už prostě nevnímám.

Minulý týden nám skončil školní rok. Před tím děti během tří týdnů napsaly závěrečné testy ze všech předmětů, nepřišlo mi ale, že by je to nějak moc stresovalo. Tím míň mě překvapovalo, když mi minulý týden s nadšením – jako by to bylo něco výjimečného – přicházely říct, že postupují do dalšího ročníku :D.

Poslední školní dny byly velmi akční, především pro nás s Magdou. V pondělí se konala Talent Show. Děti, které chtěly soutěžit, se na ni připravovaly už dlouho dopředu, ale i tak mnoho talentů zůstalo skrytých. Mám pocit, že mnohem víc ukazují, co je v nich, když jsou zabraní do svých her a neví, že je

někdo sleduje.

V úterý jsme s Magdou balily přes 200 dárků. Díky sponzorům jsme jim mohly připravit skutečnou oslavu Vánoc. Když s nimi Magda na výtvarném kroužku vyráběla betlém, zjistila, že většina z nich ani neví, kdo všechno tam byl. Jak už jsem kdysi zmiňovala, hodně lidí se tu hlásí k islámu, protože u nich dostanou (nejen) najíst, a tak i když skrytě možná věří v něco jiného, tuto svou víru nežijí a nevedou k ní ani své děti. (Nejen) proto mnohé z nich pravděpodobně Vánoce nikdy skutečně neslavily. (Na druhou stranu, co si budeme povídat, kolik lidí u nás skutečně prožívá Vánoce jako oslavu narození Ježíše Krista...)

A tak jsme s Magdou připravily vánoční den takto: Starším dětem jsme pustily film o tom, jak to bylo s narozením Ježíše a mezitím jsme s mladšími vyrazily na cestu za pokladem – Vánočním stromečkem. Hra byla postavená na evangeliu o narození Ježíše, a tak se například spolu s Marií a Josefem musely zapsat v Betlémě, anebo spolu s anděly zpívaly koledu. V jedné ze tříd jsme nazdobily (umělý) Vánoční stromeček, pod něj daly dárky a rozžaly svíčky. Než děti vstoupily do třídy, zapnuly jsme vánoční koledy a zapálily prskavku. A tak když věčně ukřičené děti vstoupily do třídy

s touto atmosférou, nastalo naprosté ticho a bylo nádherné sledovat jejich rozzářené pohledy. Ke stromečku jsme pak vzaly i ty starší a nakonec všichni dostaly slavnostní oběd i s dezertem.

Co se mě týče, tak mi teď často přicházejí na mysl slova této písničky: „Já sním o Vánocích bílých, Vánocích, které z dětství znám.“ :) Ale i přesto se na Vánoce tady těším, oslavíme je totiž v Zimbabwe s našimi českými kamarády - dobrovolníky na tamější salesiánské misi. Teď jsme ale ještě ve víru organizace letního „příměstského tábora“. Každý den na něj dochází okolo 80 dětí ve věkovém rozmezí 1 až 15 let, takže se rozhodně nenudíme :). Naštěstí na všechny nejsme samy, pomáhají nám naši salesiánští bráchové a starší kluci – pomocní vedoucí.

Co říct na závěr? To se vždycky nejhůř vymýšlí, protože já tu ještě nekončím...:D

Tak tedy bez závěru

Vaše Anežka

